

עוגת חמאה

כתב א. קארלייצ'ב (בולגריה)
צייר מ. בלומלינסקי

וניה וקניה נדבקו באפים לחלון מכוסה
בכפור. הם ראו דרך לבנה ורחבה. פתיתי
שלג גדולים נפלו לארץ ללא הפסקה. השלג
כיסה את העצים, את הבתים הקטנים, את
היער. הילדים תיארו לעצמם כמה קר

ומפחיד עכשיו בשדה. שם מסתובבים
זאבים רעים ענקיים, מייללים ומקנאים
בכפר, שבו דולקת אש בתנורים וענני עשן
מתרוממים לשמיים. איש לא מעז לצאת
לשדה במזג אוויר כזה! ובכל זאת, העוגה
המתוקה קפצה מהתנור, כולה חמה, ניצרה
מעצמה את הפחמים ורצה! החליטה לצאת
לשדה ששם גדלה!

סבתא הוציאה מהתנור עוגת חמאה, עטפה
אותה בסמרטוט נקי והסתירה איפה שהוא,
וניה ואחותו הקטנה קניה חיפשו בכל
הפינות, אפילו תחת המיטות הציצו, בדקו
בארון המטבח, עוד פעם הזיזו את הוילון
והסתכלו בתנור. הכל לשווא. העוגה
נעלמה.

"סבתא, תני לנו לטעום!" ביקש וניה.

"סבתא, תני אפילו חתיכה קטנה!"

הסתובבה קוניה לפניה.

"שש, תירגעו. אתם רואים, אני עסוקה"

נזפה בהם סבתא שישבה אחרי גלגל

הטוויה. הילדים שוב התחילו לחפש.

"סבתא, איפה עכשיו העוגה?" שאל שוב

וניה.

"איפה היא יכולה להיות? הלכה לשדה

ששם גדלה. כנראה התגעגעה למקום

הולדתה. שחור שלנו רץ אחריה."

"סבתא, זו אמת שהיא יצאה לשדה?"
"בוודאי"

הילדים שוב נדבקו באפים לזכוכית. השלג ירד, ומעל הגגות הלבנים התרומם עשן כחול. זוג שוורים הלך אט, רתום למזחלת מלאת עצי הסקה, עבר את הגשר ושוב הסתתר מאחורי סיבוב הדרך. ראשים של שני הילדים פנו שב אל סבתא, שטוותה כשמשקפיים רכובים על אפה. נראה היה שהילדים מבוהלים באמת.

"סבתא, אמרי לנו איפה העוגה עכשיו"
אמרו.

"אז תשמעו" אמרה סבתא "העוגה יצאה מהתנור, הביטה סביב, הורידה מעצמה את הפחמים וברחה דרך הדלת הפתוחה. בשקט התגנבה דרך החצר והתחילה לרוץ בדרך. שחור רץ אחריה. הוא רץ עד הגשר אבל לא הצליח להשיג אותה כי היא רצה מהר כמו ארנבת. שחור ראה שהוא רודף לשווא, נבח כמה פעמים וחזר הביתה. העוגה עברה את השדה ונכנסה ליער. רק באה אל העצים וממקום כלשהו הופיע זאב, ועוד כזה שכבר שלושה ימים אפילו גרגיר

של פרג לא בא לפיו. הזאב הביט על העוגה, הוציא את כפו אבל מיד נסוג, העוגה הייתה חמה.
'עצור! לאן את רצה? אני רעב מאוד ורוצה לאכול אתך'
'חכה קצת, ידידי' אמרה העוגה 'מוטב שלא תיגע בי. תראה כמה אני חמה! אני הולכת לשדה שם נולדתי וגדלתי. חכה כאן ואני בקרוב אחזור.'
הזאב הטיפש האמין לה, נתן לה להמשיך ובעצמו התיישב על גדם עץ והתחיל לחכות. והעוגה המתוקה רצה הלאה. היא רצה בשביל, מגיאה לתל ומתל לגיאה ובסוף ראתה לפנייה שדה, גדול, רחב. במרכז השדה עמד עץ אגס. ענפים שלו מלאי שלג והוא נראה יפה כמו בתערוכה. וליד עץ האגס – מעיין קפוא.
העוגה, סמוקה ממאמץ הריצה, התכופפה לאדמה ולחשה:
'אתה שם, גרעין.'
'אני כאן' נשמע קול חלוש כמו זמזום דבורה.
'אתה ישן?'

"והזאב, סבתא?"
"והזאב יושב ביער על גדם עץ ומחכה לה.
נוקש בשיניים. סביב נושבת רוח קרה והוא
רק מיילל. כזו היא ערמומית, העוגה שלנו."
נשמעה חריקת השער בחוץ. לחצר נכנסה
מזחלת עמוסה בעצים.

"וניה, רוץ לאבא!"
"אוי! אבא, אתה כולך מושלג!"
"לכי, קוניה. תמזגי לאבא מים חמים
לרחצת ידיים. הרי הוא קפא שם ביער. ואני
אלך למזווה, לראות האם לא אמצא שם
עוגת חמאה."

'לא, לא ישן. חם לי כאן. אני תחת השלג.
השמיכה של שלג כיסתה אותי מעל
הראש.'
היער היה מפחיד. השדה מוקף היה ביער,
רוח קרה שרקה, העצים נאנחו. והגרעין
שכב במקום חם ולא ידע כלום. לא ידע על
מזג האוויר הקשה.
'אתה רעב?' שאלה העוגה.
'לא'
'אז תשכב בשקט. באביב, כאשר השלג
ימס והזמירים ישירו ביער, יצמח לך נבט
קטן שיתרומם ועליו תגדל שיבולת עם
גרעינים. ואחר כך יסיעו לגורן עלומות
שלמות של שיבולים. את השיבולים ידושו,
את הגרעינים יטחנו לקמח, ומהקמח יאפו
עוגות, לחמניות, סופגניות וכעכים.'
הגרעין תחת השלג התחיל לצחוק. איזה
דמיון לעוגה הזו! איך יהפכו גרעינים
ללחמניות וכעכים? זה לא יתכן. הגרעין לא
האמין לעוגה, כי הוא היה עוד קטן וטיפש.
והעוגה המתוקה רצה בחזרה. אבל היא לא
עברה דרך היער, אלא הלכה בדרך עקיפה,
בעמק ואחר כך באחו עד הכפר."